

betrekking hebben op bepaalde taal- of stijffouten, slechts het karakter dragen van een voorstel aan den schrijver, zoodat deze gerechtigd is de verandering weer ongedaan te maken, als hem dat na overweging gewenscht voorkomt.

P. MUNTENDAM.

II.

Aangezien het streven der redactie om de, in ons *Tijdschrift* verschijnende, mededeelingen, in zoo zuiver mogelijk Nederlandsch te doen verschijnen blijkens het betoog van KORTEWEG, zoo weinig waardeering ondervindt, gevoel ik mij gedrongen, nu dit van uw lezerskring uit nog niet geschiedde, een andere meening te verkondigen. Het is wel deze, dat ik uw taalzuiverende bemoeiingen steeds zeer op prijs heb gesteld. Als schrijver, voor het inzicht, dat gij mij verschafte in mijn taalkundige tekortkomingen, en als lezer, voor het feit, dat gij vele verhandelingen leesbaar gemaakt hebt, wier taal een bron van ergernis geweest zou zijn voor degenen, die taalgevoel geen overbodige weelde achten. Dat er ook zulken zijn, onder uw lezers, moge u in uw streven steunen en onwillige schrijvers er toe aansporen, uw verbeteringen wat gretiger te aanvaarden.

Degenen, die, te midden van een drukken werkkring, naar de pen grijpen, kunnen, dankt mij, zonder aan hun eigenwaarde te kort te doen, de wenken van het, op taalkundig gebied, meer ervaren blauwe potlood, aanvaarden. Waar dit wel hun taal- en schrijffouten mag verbeteren, is het toch niet te veel gevegd, zich voor verder gaande taalinzichten, toegankelijker te toonen.

Ik kan mij dan ook niet voorstellen, dat een mededeeling van belang, ongeschreven zal blijven, uit vrees voor, of door geschil over, eenige juiste taalkundige terechtwijzingen.

Rotterdam, 6 December 1920.

A. K. J. DE HAAS.

DE BETALING DER SPECIALISTEN.

Ik vrees, dat de toelichting van DE HAAS in n°. 22 mijn bedoeling niet duidelijker maakt. Dat er geen eenstemmigheid heerscht over het te verkiezen stelsel van honoreering, is mij ter dege bekend. En in mijn ingezonden stukje heb ik ook niet getracht propaganda vóór of tegen de honoreering per verrichting als zoodanig te maken.

Maar ik houd vol, dat nòch op de algemeene vergadering der S. O. nòch elders een stelsel verdedigd is van honoreering per verrichting *met een limiet voor het geheele daarvoor uit te trekken bedrag*. En acht DE HAAS het wantrouwen tegen deze beperkende toevoeging misplaatst? Daarop geeft hij, ondanks zijn pleidooi voor de betaling per verrichting, geen antwoord.

Arnhem, 29 November 1920.

J. G. SCHNITZLER.

VOOR DE PRAKTIJK.

I.

De zoogenaamde „kleine chirurgie” behoorde, zoowel vóór de specialiseering als thans nog, tot het gebied van den internist, zoodat deze tal van malen in de gelegenheid is, o.a. furunkels en karbunkels te behandelen op de meest verschillende plaatsen van het lichaam.

In tegenstelling nu met hetgeen prof. LANZ in zijn stukje „Voor de praktijk” in het jongste nummer van het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* als zijn meening mededeelt, is mijn ervaring gedurende een reeks van praktijkjaren, dat de *ten spoedigste* uitgevoerde insnijding van den furunkel, *waar ook gezeteld*, van het allergrootste nut is, op voorwaarde, dat deze *zóó ruim en zóó d.v.p.* worde gedaan, dat met het snijdende instrument *geen weerstand meer wordt gevoeld*. Ik gebruik daarvoor steeds een dubbelsnijdende lans, gelijkende op een vaccinaald.